

eventuel Reform i Arbejdslovgivningen eo ipso faar Virkning ogsaa paa dette Omraade.

I den gældende Ret findes ingen Afgørelse af, om og i hvilket Omfang Forfatterretten skal tjene Kreditorerne til Fyldstgørelse. Det maa dog antages, at Kreditorerne i et ret betydeligt Omfang kunne holde sig til denne¹⁾.

Enkelte fremmede Retsforfatninger nægte i al Almindelighed Kreditorerne Ret til at holde sig til Forfatterretten, i alt Fald ved Forfølgning mod Forfatteren og dennes Arvinger²⁾. De fleste og navnlig næsten alle de vigtigste fremmede Retsforfatninger hjemle imidlertid Kreditorerne Ret til at holde sig til Forfatterretten, for saa vidt Værket allerede er offentliggjort. Dette gælder baade i fransk, engelsk og tysk Ret³⁾ og hjemles endvidere bl. a. i den svenske Lov § 22, den belgiske Lov Art. 9 og vistnok den finske Lov § 30. I Videnskaben er der ogsaa faa at sige fuldstændig Enighed om, at Kreditorerne bør have denne Ret. Denne almindeligt anerkendte Grundsatning maa utvivlsomt ogsaa anses for rigtig. Kreditorerne bør vel ikke ved Retsfølgning kunne erhverve Udgang til at offentliggøre Forfatterens endnu ikke offentliggjorte Værker. Han alene bør kunne afgøre, om Offentliggørelse er forenelig med Hensynet til hans litterære Værd, hans Samvirkningsfølelse eller andre berettigede Følelser, om hvis Værd ingen anden med Rette kan opfaste sig til Dommer. Vignende Hensyn maa sikkert endvidere medføre, at Kreditorerne aldrig ved Retsfølgning bør kunne erhverve Ret til at offentliggøre Værket paa anden Maade, end det tidligere har været offentliggjort. Endelig kan der være Spørgsmaal om at tillægge Forfatteren en Ret til under visse Omstændigheder en Gang for alle at forbyde enhver ny Offentliggørelse af Værket, jfr. nedenfor ved Omtalen af § 27. Men affet fra disse Tilfælde er der ingen retfærdiggørende Grund til at nægte Kreditorerne Udgang til at holde sig til Forfatterretten, for saa vidt den repræsenterer en Formueværdi. For Forfatteren selv vilde en saadan Fritagelse for Eksekution skabe et Privilegium til

at unddrage sig Betalingen af sin Gæld, som vilde være i høj Grad uretfærdig mod hans Kreditorer; men endnu mærkeligere vilde Resultatet blive ved hans Død. Har han ingen Arvinger, maatte altsaa Forfatterretten falde bort, og hans Kreditorer vilde intet faa, selv om der var nok saa megen Trang til nye Udgaber, hvilke nu vilde kunne iværksættes af enhver uvedkommende. Og efterlader han — maaske fjerne — Arvinger, vilde disse kunne fragaa Gælden efter ham og derefter leve højt paa hans Værker paa Kreditorernes Bekostning — maaske de Kreditorer, uden hvis Hjælp det vilde have været ham umuligt at fuldføre sit Værk. Medens Kreditorerne derfor bør kunne søge Fyldstgørelse i Forfatterretten, bør dette fornuftigvis ske paa en for Forfatteren saa læmpelig Maade som muligt og med ethvert muligt Hensyn til hans litterære Værd og andre personlige Interesser. Hertil er der taget det størst mulige Hensyn ved Reglen i § 12, 2det og 3dje Stykke.

Om de enkelte Paragraffer bemærkes følgende:

Til § 8.

Paragraffens første Stykke stemmer ganske med, hvad der allerede nu anerkendes som gældende Ret. Den i andet Punktum udtalte Regel er saa vigtig, at en udtrykkelig Udtalelse herom ikke bør savnes. Reglen i Paragraffens andet Stykke, at den, der har erhvervet Ret til Offentliggørelse, ikke maa offentliggøre Værket i forandret Skikkelse, maatte sikkert ogsaa uden positiv Udtalelse anerkendes og tiltrænger næppe nærmere Begrundelse.

Til § 9.

Paragraffens første Stykke svarer nærmest til Lov 1857 § 2, 1ste og 2det Punktum, med nogle Redaktionsændringer, se om Ordet „særlig“ det ovenfor ved § 3 bemærkede. Her er optaget en deklatorisk Regel om det overdragne Dplags Størrelse. Svarende til den norske Lov § 41, den svenske Lov (1877) § 6, 2det Stykke, den finske Lov § 28, som er egnet til at affære et ofte meget tvivlsomt Spørgsmaal.

Den i Paragraffens andet Stykke udtalte Regel stemmer formentlig med, hvad den gældende Ret hjemler, og er udtrykkelig udtalt i norsk Lov § 14 b. og c., svensk Lov (1883) § 10, 2det Stykke, finsk Lov § 20, tysk Lov § 5 c. og d., ungarsk Lov § 6 c., d. og e. Da Spørgsmaalet i Teorien herhjemme har været omtvistet, er en udtrykkelig Udtalelse herom næppe helt overflødig.

¹⁾ Jfr. C. Torp: Den ideelle Produktions Beskyttelse p. 14 flg.

²⁾ Saaledes f. Ex. hollandsk Lov Art 9, ungarsk Lov Art. 4; denne Regel er ogsaa forudsat i den norske Lov § 6, jfr. Ordene: „uden Hensyn til Voets Tilstand“.

³⁾ Pontillet l. c. Nr. 173—79, 182, 225, 238: Copinger; The law of copyright p. 7 og 157; Kohler: Das Autorrecht, i Jahrb. f. Dogm. XVIII. p. 265—70.